

MILAN PETEK

Pokličite kasneje

Za svoj sedemdeseti rojstni dan je Ivo dobil telefon. Prenosni. Tisti, ki ga delijo upokojencem skoraj zastonj. Da bo dedek Ivo laže dosegljiv, kjerkoli že bo. Na sprehodu ali pri posedanju pred hišo. Bolj to. Srce mu je pešalo in ni več veliko hodil. Da ga bodo lahko poklicali otroci ali pa vnuki. Ali pa on njih. Prej to. On je imel čas, oni pa ne. Eni so bili v službah, drugi v šolah in niso imeli veliko časa.

Enkrat na teden ga je obiskala hčerka. Iz mesta se je pripeljala, mu malo pospravila pri hiši, kaj oprala in polikala ter skuhala kosilo. Včasih je imela s sabo mlajšega mulca, včasih je pa bila sama.

– Današnji otroci nimajo več toliko časa kot enkrat, je odgovarjala očetu.

Hotel je videti svoje vnuke, še nekaj let nazaj so radi prihajali k njemu, zdaj pa –

– Drugi časi! Še mi, družina, se redko vidimo vsi skupaj za mizo! mu je pravila hči.

In naj jo med tednom kaj pokliče po telefonu, mu je še naročila na koncu. Kadarkoli. Najbolje zvečer, takrat je doma, v službi pa je itak vedno gužva. Ampak naj jo pokliče. Posebej, če bi mu postalo slabo. Takrat absolutno. Rešilca. Zdravnika. Njo. Zdaj ima ta telefon, zdaj lahko. Od koderkoli.

Potem je odšla.

Sin je prihajal bolj poredko. Bil je velik in pomemben šef na nekem podjetju in stalno na poti. Zdaj sem, zdaj tja, še ob vikendih ga pogosto ni bilo doma.

– Zdaj sem v Londonu, mu je odgovarjal na klice. Te pokličem kasneje nazaj ...
 Ali pa: – Zdaj sem na poti na letališče. Letim za Frankfurt, potem dalje. Te pokličem kasneje!

Včasih je poklical, včasih ne. Včasih je tudi prišel naokoli.

– Kako srce? ga je spraševal. Kaj pravijo dohtarji?

Zdravniki so svoje povedali že pred leti. Bo zdržalo, kot bo. Do takrat pa –

– Dobro izgledaš, mu je sin prigovaljal. Boljši si kot pred leti. Zdaj lahko počivaš, imaš svoj mir, ti zavidam ...

– Ja, imam svoj mir, je Ivo kimal nazaj. Res je.

Odkar je pokopal ženo, sta mu pri hiši ostala le še dva mačka. Nihče drug. Največ se je pogovarjal z njima. Kot človek s človekom. Včasih tudi s poštarjem, če mu je prinesel pošto. Če. Na vas pa je redko hodil. Le ob lepih dnevih. Mu je srce že pošteno nagajalo. Enkrat tolklo kot neumno, drugič ugašalo, da se mu je v glavi meglilo in je moral počivati. Kjerkoli. Se usesti in počakati. Vzeti tableto, si jo dati pod jezik in poklicati na pomoč. In zato je imel v žepu vedno tablete in telefon. Mobilni. Tablete za vsak slučaj, telefon pa –

– Živio, kako si kaj? Kako ste kaj? Kako vam gre? je klical ljudi. Hčerko. Sina. Vnuke. Tudi prijatelje, ki jih je še imel. Da je slišal človeški glas. Ne oni s televizije. Pravi človeški glas.

– V redu smo. In ti? so ga spraševali nazaj. Je vse v redu s tabo? jih je zanimalo. Malo tudi skrbelo.

Pa je bil tudi on v redu. Skoraj. Kaj bi jim razlagal o drobnih problemih, o bolečinah v prsah in vrtoglavicah, je to bilo zanimivo samo za zdravnika. Bi njih preveč skrbelo, bi napravili samo paniko. Pa jim je rekel, da je v redu. Potem so bili vsi mirni. Hčerka. Sin. Vnuki. Vsi.

– Pa še pokliči, so mu naročili. Ti kar pokliči, nas ne motiš!

Recimo. A je vedel, da to govorijo bolj iz vljudnosti. Jih je klical vsak dan. Skoraj vsakega. Jih je že malo motil s tem klicarjenjem, se je zavedal tega. Pa si ni mogel pomagati. Je hotel slišati še kak drug glas, ne samo oni s televizije ali z radia. Se je hotel pogovarjati. Saj, z mačkama doma se je tudi, ampak –

Z mobilnim telefonom je bilo klicanje enostavno. Otročje preprosto, skoraj kot igranje. In on se je vedno rad igral z otroki. Z vnuki. Ko so ti še imeli čas za igro. Zdaj pa –

– Vem, da si ti, mu je rekla hči, ko jo je ponovno poklical, slabo minuto za prvim klicem. Se je zdaj pretvarjal, da v resnici kliče policija. Poznam tvojo številko! Na ekranu jo vidim ...

Tudi z ostalimi se je tako igral. Vsaj v začetku. Potem so vsi poznali njegovo številko.

– Aha, dedek! so rekli. Spet se igra! Kaj bi on brez tega telefona? so govorili sami sebi. Le kdaj ga bo minilo?

In so včasih dvignili telefon, včasih ne. Ker niso imeli časa za igranje. Bodo poklicali kasneje, so se odločili. Včasih so, včasih niso.

Ivo pa je klical dalje. Ni se pa več igral. Ni imelo smisla. So vsi vedeli, kdo kliče, jim je to pisalo na njihovih telefonih. Tudi prenosnih. Je zdaj klical, da si kaj rečejo. Pozdravijo. Včasih le kar tako. Je enostavno rad telefoniral. Ob vseh trenutkih. Kadar se je spomnil ali pa ni imel kaj za početi.

Ni pa poklical takrat, ko bi res moral. V kopalnici ga je stisnilo srce. Tabletko si je še dal pod jezik, na mobilca pa ni več pritisnil. Ali pa je. Ampak račun na kartici je bil prazen in ni mogel nikogar priklicati. Prazniki so bili vmes in poštar, ki bi mu moral prinesiti kartico za telefon, je zamujal. Za en dan. Za praznik, ko vsi počivajo. Takrat vse počaka na naslednji dan. Skoraj vse. Njegovo srce ni.

Potem nihče ni vedel, kdo se je prvi spomnil tega, ampak vsi so se strinjali. Otroci in vnuki. Gesta do pokojnika je bila poštena. Njegov prenosni telefon so mu vtaknili v žep suknjiča, ko je že ležal v krsti. Da ga spremlja na drugi svet. Tako so včasih pokopavali vojščake, jim polagali v grobove njihovo orožje. Ali pa otrokom njihove igrače. Tiste najljubše.

Po pogrebu je sorodstvo odšlo v gostilno na manjšo malico. In na kozarec v pokojnikov spomin. Dvajset ljudi, ne več, poleg hčere, sina in vnukov še kakšni njihovi bratranci ali sestrične. Tisti, ki so imeli čas priti in se srečati z zlahto. Tako redko se videvajo, morda še kdaj na kaki poroki, največ pa na pogrebih. Za drugo ni časa, so si vsi pritrjevali. Ampak moramo se kdaj –

Takrat je zazvonil telefon. Hčerkin. Iz njene torbice, ki jo je imela obešeno na stol, se je oglasila koračnica. Tista iz Aide. Verdijeva.

Z vajeno kretnjo, tisočkrat ponovljeno, s tisočkrat enako rahlo vznemirjenostjo, kdo neki kliče, in to celo zdaj, je hčerka potegnila iz torbice telefon. Pogledala je na zaslon in rahlo kriknila: – Ivo!

Sesedla se je na stol. Kot brez življenja. Telefon ji je padel iz rok, zaropotal pod mizo. Koračnica je še vedno klicala nekoga, da prevzame klic. Da odgovori. Ampak zdaj so se ukvarjali bolj z njo, ji močili čelo, spraševali, kaj ji je. Najprej je bila ona na vrsti, potem telefon. Ko ga je nekdo le pobral s tal, pa je koračnica utihnila. *Neodgovorjen klic*, je pisalo na zaslonu.

– Ivo je bil, je zastokala hči, ko se je ovedla. Oče! On, poznam njegovo številko. Sama sem mu telefon potisnila v žep, s tega je klical ...

Preverili so. Res je bila njegova številka. Klic opravljen ob 16.37. Pred eno minuto. Ko so ga poskušali poklicati nazaj, pa je prijazen ženski glas na centrali odgovoril, da številka trenutno ni dosegljiva. In da prosi, naj pokličejo kasneje.

Potem so oddrveli h grobu. Bil je prav tak, kot so ga zapustili, nedotaknjen, zasut z rožami in venci. Nič posebnega. Preverili so pri telefonski centrali, od kod je prišel klic. S telefona s to in to številko, ob tej in tej uri. Nedvomno. Črno na belem, računalniško zabeleženo. Z dedkovega telefona. Ampak –

Pa so – čeprav je bilo vse absurdno in izven možnega – še enkrat klicali na njegovo številko. Tisti večer in še naslednje dni. Vsaj hči je poklicala, ne samo enkrat. A vedno je dobila enak odgovor. Naj pokliče kasneje.

Zdaj jim boš ti povedal!

Pri hiši se je izgubil otrok. Še ne triletni Marko, čez slab mesec bi jih imel. Droben, z veliko glavo, velikimi štrlečimi ušesi in velikimi očmi. Kot kak marsovec. Mamin najdražji. Tretji po vrsti. Se je pri njem najbolj trudila; zaradi rizične nosečnosti so ji dohtarji svetovali splav, a se ni dala. Rodila je otroka v sedmem mesecu, dva kilograma je imel. Kot malo večje mače je izgledal v njenem naročju. Še en mesec sta skupaj preživela v porodnišnici, da sta prišla k sebi. Otrok in ona. Je tudi njo skoraj pobralo na porodu. In od takrat naprej je imela skvarjene ledvice, boleti pa jo začenjajo noge. Krčne žile. Vse od poroda.

In zdaj se je Marko izgubil. Njen mali Marko. Markec.

Najprej ga iščejo v hiši, po vseh prostorih. Nikjer ga ni. Še na podstrešje pogledajo, med stare cunje in pohištvo. Nič.

Tudi na dvorišču, v skednju, na štali in v hlevu, pri živini, ga ni. Niti okrog hiše. Otroka ni. Vsa družina išče. Oče, mama in oba starejša mulca.

– Marko! Marko! kličejo. Prikaži se!

Otrok se ne prikaže. Niti ne oglasi. Tega niti ne pričakujejo. Marko še ne govori.

Mati je z njim obredla vse dohtarje in ambulante, pa niso nič našli. Nič organskega ni, so ji povedali. Vse je v redu z njim, počakati bo treba, so jo mirili. Bo že spregovoril. Enkrat.

Leto in pol je od takrat, otrok pa še ni spregovoril. Niti ene besede. Nič. Se pa smeji in joka. Kot vsak otrok. Drugače nem kot riba.

A zdaj njenega Markeca ni. – Kam je šel, kam, za boga milega? Kam? skoraj ihti. Strah jo grabi. Čedalje večji strah. Z vsako minuto hujši.

Na vasi je ob cesti nekaj mlak. Polne so že od prvega jesenskega dežja. Globoke so in muljnate. Še kak odrasel se je kdaj utopil v njih, ne samo otrok. Preklete mlake.

Prva mlaka je tista pri hiši, petdeset korakov od dvorišča. Da mulc ni šel tja – ?

Z grabljami prečešejo mlako. Do muljnatega dna. Nič. Tudi v drugih mlakah isto. Niti sledu o mulcu.

Glas o otrokovem izginotju gre po vasi, od hiše do hiše. Zdaj išče otroka že skoraj vsa vas. Stari in mladi. Nihče ga ni videl na cesti, ne na travniku, ne na poti skozi sadovnjak pod hišo. Spodaj v grapi se začinja gozd. Velik, ogromen. Edina nevarnost, da se otrok v njem izgubi. Ni volkov ali medvedov, le mrzla in dolga noč. To je gozd.

V dolini na drugi strani hriba pa je potok. Velik in zahrbtn. Vsako leto poberejo kakega utopljenca iz njega. In tam je še velika cesta in potem železnica. Vlak.

– Moj bog, moj bog! hlipa ženska. Markec, Markec! kliče iz obupa.

Prihaja mrak in še malo, pa bo konec iskanja. Možje na dvorišču se že zbirajo. Odkimavajo drug drugemu. Ne, nič se ne da več narediti. Nocoj ne!

– Policijo bo treba obvestiti, to se mora, da potem ne bo z njimi problemov, pravijo eni. Ti vejo, kako gredo te reči.

Ženska se še enkrat zapodi po vasi. Po tej edini cesti, po kateri bi lahko otrok odšel. Druge ceste ni. Še enkrat, da vse pregleda. Mogoče najde kakšno sled. Robec, igračo, bogve kaj. Napenja oči v prvi mrak, voha. Prisluškuje. Da sliši Markov smeh. Ali pa jok. Vsaj jok.

Mimo kapelice hiti, petkrat v zadnji uri je šla mimo, petkrat jo je pogledala gor nad cesto in se prekrizala. Marija Devica pomagaj! Bi jo Marija Devica morala razumeti, je tudi ona imela otroka! Pomagaj, za božjo voljo – !

Ustavi se. Nekaj sliši. Neki glas. Otroški?

Na prsi pritisne dlani, na srce, da utiša njegovo bitje. Je razburjena in srce tolče kot neumno. Ne more dobro slišati. Zdaj je boljše. Vrtili z glavo. Od kod, le od kod ta glas? Otroški. Markecov? Ga ne prepozna. Ga ne more poznati. Otrok še ni spregovoril niti ene besede. Ampak čigavo dete je potem to? Tam gori v kapelici. Od tam prihaja. Zdaj je sigurna. Stoprocentno.

Tistih deset kamnitih stopnic preskoči v treh korakih. Voha svojega otroka, še malo, pa ga bo zagrabila, stisnila k sebi. Priklenila. Da ga čuti s celim telesom. Kot takrat, kot ga je nosila. Ja, prav tako.

V ozkem prostoru kapelice, za lesenimi razmajanimi vrati, pod obledelim oltarjem s podobo Marije Device z detetom v naročju, stoji otrok. Drobnost bitje z veliko glavo in velikimi štrlečimi ušesi. Kot marsovec. Njen najdražji. Mali Markec.

– Marko! Marko! zahlipa proti njemu. Kaj delaš tu?

Otrok se obrne, jo pogleda. Ne boji se te ženske, ki je planila k njemu, prav nič se je ne ustraši. Mama je. Mama, ki se zdaj joka in ga stiska k sebi. In se obenem smeji. Čudno.

– Mama, zakaj jokaš? jo vpraša. Kaj se je zgodilo?

– Nič, Marko, nič se ni zgodilo, hlipa ženska. Vse je v redu, vse! Samo, da sem te našla, samo to!

– Saj se nisem izgubil, ji pravi otrok. Sem ves čas tukaj, sem se šel skrivnico ...

– Je že v redu, Marko, je že v redu, mu odgovarja. Hlipa dalje od veselja.

In takrat, v enem drobnem trenutku, se zave, da se pogovarja z Markom. Svojim otrokom, ki je bil še pred dvema urama nem kot riba. Ki v življenju še ni spregovoril nobene besede. Niti ene. Niti *mu*. Zdaj pa govori, kot da to ni nič.

– Govoriš, otrok moj! Govoriš! ga pogleda.

Ne more verjeti. Čudež! Po vsem tem času. Je skoraj že obupala. Mož se je sprijaznil s tem, ona pa ne. Je upala. Ji je mož enkrat rekel, da je rodila mutca. To ji je rekel. Saj je imel prav, če bi splavila, bi ga ne bilo pri hiši. Bi bila bolečina manj. Za celo družino in zanjo. Jo je zbolelo takrat in jo je bolelo še zdaj. Zarezalo v srce vsakokrat, ko je pogledala svojega Marka, kako čepi sam med drugo deco, ki čeblja in vpije, on pa je tiho. Mutec, ki ga je spravila na svet.

In zdaj otrok govori.

– Greva domov, Marko! ga pokliče. So vsi v skrbeh, kje si bil. Boš jim povedal, da si se jim skrtil v kapelico. Jim boš povedal, Marko?

– Bom, mama, ji reče.

Prime ga za roko, nasloni razmajana vrata nazaj na kamniti podboj in spustita se po stopnicah na cesto. Zdaj je že tema. Sto metrov imata do domače hiše, za ovinkom, za tistim velikim orehom se skriva. Ljudje so na dvorišču, luč je prižgana in sliši se govorica. Nič razumljivega, ljudje iz cele vasi so pri hiši, govorijo vse povprek. Pijača kroži naokoli in vsi si imajo veliko za povedati. Povedati. Govoriti. Ja, to je to.

Krepko stisne otroku roko. – Zdaj jim boš ti, Markec, povedal ...

– Bom, mama, še enkrat ponovi otrok.

Gresta.

Odjebati življenje

V življenju pride čas, ko si človek reče: Dovolj! Pika! Basta! Zadost je bilo! Se ne grem več vsega tega štosca, tega življenja! Amen.

In dvigne roke. Nad sabo ali po drugih. Ali pa ne naredi nič, naj gre vse svojo pot. Živi in pusti umreti. *Let it be*. Tako nekako, recimo. In človek se prepusti, da ga po neki jebeni bob stezi življenja, ki si jo je sam zgradil v vseh teh letih, odnese proti cilju, kakršnemu koli že. V bistvu rezultat ni več važen. Še mesec ali leto pred tem bi se klal za vsako malenkost, bi ne spustil iz rok nobene priložnosti pri dnarju in pri poslu, potem pa pride točka, ko se sila, ki je to poganjala, enostavno prelomi, dobesedno izpuhti. Človek, v športnem smislu povedano, totalca popusti. Zdaj samo še sodeluje po inerciji prostega pada. Nič zaviranja in nevem kaj. Se bo ustavilo tam, kjer se pač bo. Ni za skrbet, se vedno ustavi.

Po tistem, ko je Viktor na svet spravil dva otroka, nato pa še h kruhu (in od hiše), se mu je začelo jebat za vse. Svoje sem napravil, je znal povedat na vse očitke. Recimo o njegovi pijači in še o čem. Pa mu noben klinac ni nič očitil, razen Jožice, njegove žene. Ta mu je vsakokrat, ko se je vrnil trd z dela – bil je nek skladiščnik na eni firmi v mestu – vrgla vse pod nos: pijačo, denar in jebarijo. Posebej to zadnje, to jo je žulilo. Seks.

Viktorju se pri dobrih štiridesetih ni dalo več kav sati, je pojebal, kar je mislil, je odkrito povedal. Tudi Jožici. Ga je ona v tisti začetni fazi, ko je še upala, da potrebuje le malo stimulansa, dodatnih erotičnih vzdražljajev, probala spravit nase. Vse mogoče si je izmišljala, mu dajala gledat razne fuk revije in seksi filme sta si predvajala po rekorderju, pa ni veliko pomagalo. Njegovo zanimanje za te reči je šlo dol. Je imel trdega samo še včasih zjutraj, zaradi pijače, ki mu je napenjala mehur in ga dražila ...

In potem je Jožica prižigala sveče ob postelji, vsak večer, kot da je Viktor že mrlič.

– Mrliča imam v hiši, je Jožica vsem povedala. Z našim starim ni več nič! je bila ogorčena.

Je kar pihala od jeze, pa je za en kurac – pa kaj kurac! – nič ni zaleglo. Je Viktor stoično prenašal te sveče, vse te ženine očitke in jajcanja. Trd ali trezen, za vse se mu je viselo dol. K hiši je prinesel toliko in toliko denarja, dal njej en kos, da mu je kaj skuhalo in oprala, ostalo pa imel za pijačo in čike. Njegovo edino veselje. Poleg muzike, narodnjakov. To je rad poslušal, si tudi kupoval plošče in kasete, po radiu in teveju pa ni zamudil niti ene oddaje. Ob četrtkih zvečer na radiu, v nedeljo na teveju. Je ob tistih dnevih bil še najbolj trezen. No, vsaj v začetku, ko je še tankal pivo ali vino. Ko je preklopil na žgano, pa je bila druga pesem. Likerji, pelinkovec in vinjaki so ga polagali kot malo dete. Dve uri po prihodu s šihta ni bil več priseben. Je bil že v svojem svetu.

Se pa je na delu vzdržal pitja, mu tam niso mogli očitati, da ga serje s pijačo. Tudi dohtar mu ni mogel nič. Mu jih je napel, povedal Viktorju (če se je prikazal kdaj pri njem v ambulanti zaradi kakšnega drugega štosa), da si s pijačo koplje prerani grob, čiki pa so itak še dodatni strup.

Pa se mu je Viktor le režal. In povedal nazaj, da tudi on, dohtar, kadi kot turk, pije pa isto, ga je že parkrat v mestnih bifejih videl našganega kot svinjo, mu zdaj ne bo en tak pridigal o pijači ...

In sta pogovor hitro končala.

Ovisno, koliko bo organizem vzdržal, je dohtar pojasnil Jožici. Lahko še eno, lahko pa tudi pet ali deset let. Bomo videli.

Je Jožica hotela jasno vedeti, koliko časa bo še morala gledat to ruševino od moža pri hiši. Prognoza pa je ni zadovoljila, bi bila najrajši, da bi se Viktor že jutri zvrnil v grob; dobila bi penzijo po njem, pa še prosta bi bila, prosta kot ptiček na veji, bi si v hišo lahko pripeljala kogarkoli, bi se lahko nasitila tistega kruha, ki ga je zdaj imela pomanjkanje v lastni hiši in postelji ...

Mlada je bila še Jožica, pri štiridesetih se za človeka še ne konča življenje, mater da ne, eni celo tu prihajajo v formo, se sprostijo, zacvetijo in zaživijo znova, so bolj vroči kot ona mularija tam pri osemnajstih, dvajsetih, ha! In Jožica je imela vse to, formo in telo: oči žive, je vsakega dedca, ki ga je srečala, z očmi prešlatala, stegna in rit pa kot kakšna mlada telica. Je hitro skočila in izkoristila priliko, če se ji je kje ponudila in če ni bilo vsem na obeh. Recimo na kaki veselici, ko je Viktor otrdel za mizo, ona pa se je s svojim plesalcem izgubila v mrak. In je bila kak dan mirna in spokojna.

Potem pa je v hišo začel prihajati Mirko, en vdovec z vasi. Najprej kot delovna sila, se je ponudil, da kaj napravi namesto Viktorja v goricah, zreže trte, pokosi travo, pri hiši pa kaj popleska, porihata itd. Je bil priročen ta Mirko, se je na marsikaj spoznal pri svojih šestdesetih letih. In je začel obdelovati še Jožico. So zdaj vsi trije z Viktorjem vred zaživel kot ena družina, je Mirko tudi prespal pri Jožici, na oni drugi postelji v sobi sta se ponoči mečkala. Da bi pa imela mir pred Viktorjem, če bi se slučajno zdramil iz svojega transa, sta mu na glavo nastavila še walkmen s slušalkami in muziko. Njegove narodnjake, tiste najljubše. Beneške fante in Kmetece. In je bil mir do jutra.

Romanca z Mirkom je trajala slabi dve leti, potem pa je njega infarkt. Z lepega, nič bolan, skoraj poln zdravja. Še malo se je potem mučil v bolnišnici, pa ni nič pomagalo. Poromal je s tega sveta, pri dvainšestdesetih.

Viktorjevo telo pa je vztrajalo, je imel hudičev metabolizem za predelavo alkota. Razen, da ga je kdaj pa kdaj zezal želodec in je potem žrl rupurute kot koruzo, se ga drugače ni dotaknilo.

– Je žilav, stari, je včasih o njem rekla Jožica; druge, ki se pazijo in ne pijejo niti ne kadijo, pobira, našemu pa nič!

Se je čutila grenkoba in očitek zoper usodo. Pa je bila malo krivična, Jožica, je Viktor vseeno k hiši prinašal denar, preostanek plače, kolikor ga ni zagonil za pijačo. Je denar le bil denar, bi se brez njega Jožica lahko pasla po bregu,

edino trava bi ji še ostala za v lonec. In za formo, kot jo je gojila ona, brez poštene jedače ne gre!

So se zdaj moški kar izmenjevali v njeni hiši. Za Mirkom je prišel Vlado, en samec pri petdesetih (in za katerega je potem Jožica trdila, da ga je pri njej prvič v življenju namočil), ko sta se pa z njim skregala, pa Franc iz grabe, nato Ivek, en tip iz mesta, na koncu pa Jože iz vasi. So eni imeli familije, drugi ne; in je bil cel cirkus, ko se je razvedelo, da servisirajo Jožičine potrebe, so morali kar na hitro prekinit to zadevščino.

Recimo, Jožetova žena je Jožici kar odkrito zagrozila, da jo bo fentala s sekiro, če ji starega ne spakira domov v roku enega dneva. In je Jože šel, ni bilo pardona, si Jožica ni hotela privoščiti kakega krvavega sranja v hiši. Je imela prerada to življenje, ki ji je ponujalo toliko radosti pri štiriinštiridesetih letih, in tudi Jože ni bil takšnega kalibra, da bi se za njim metala in nastavljala glavo. Pri teh rečeh je resnica taka, da ima vsak zakaj tudi svoj zato in da je že prav tako, kot je. To, da se je Jože skidal iz hiše. Je tudi že malo postal samopašen do Jožice, jo začel komandirati, kot bi bil njen zakonski mož. In še ljubosumen povrh.

Kristus, tega pa Jožica ni prenesla! Ji lahko serje na glavo le njen Viktor, je on njen mož, drugi pa morajo biti tiho in amen! Ali pa se poberejo iz njene postelje!

Tako sta se enkrat sporekla, Jože in Jožica, je vsa vas slišala to vpitje na dvorišču. Kot stara zakonca sta bila. No, se je Jože takrat malo povlekel nazaj, popustil pri svojih principih, in je bilo vse po starem. Viktor, ki je za te scene vedel ali pa tudi ne, ni nič reagiral, se mu je jebalo za te reči. Samo da je imel kaj za jest in oprano, le to je zahteval še od žene, za drugo mu je viselo dol. Definitivno.

Je pa reagirala Jožetova žena Marjetka. Jasno in glasno. In Jožica ji ga je vrnila še isti dan. Z opozorilom, naj se ji več ne prikaže pri hiši, ga bo ona premlatla, lažnivca! Ji je pred tem namreč nakladal, kako da Marjetka tolerira njegovo početje, da je svobodnih nazorov, da se ji ne da seksat, pa zato privošči njemu, da si kaj poišče po svoje itd. Prasec lažnivi!

In je življenje teklo naprej, po že uhojenih poteh. Omembe vreden dogodek je bil še tisti, ko je v brege zašel en občanar, nek funkcionarček iz mesta (bogve kako in kje ga je Jožica staknila!) in si je privoščil podaljšan vikend pri njej. Je bilo tiste dni polno jedače in pijače na mizi, muzika je odmevala iz hiše, prava veselica je bila. Je ta funkcionarček Jožici obljubljal, da jo bo odpeljal v mesto, rešil tega brega in mizerije, si ona zasluži kaj boljšega kruha, kot je ta, bo ji zrihtal garsonjero in –

V ponedeljek zjutraj je bila na dvorišču funkcionarčkova žena pa še dva mulca, oba velika in močna kot mlada bikca, je imela poleg. Če bi se tip upiral. Recimo. Pa se ni. Niti pisnil ni, ko se je spravljal v avto.

Je Jožica potem lansirala novico, da je bil tip ugrabljen sredi belega dne, da so ga prisilili, da je šel v avto, je pa prisila prepovedana in kazniva, bo zadevo prijavila na policiji in bo še kdo nasrkal zaradi tega, ha! Pa tipa nikdar več ni bilo v brege, s prihodom novega v Jožičino hišo pa so se izgubile govornice o

njem. Razblinile dobesedno, še Jožica se je delala nevedno, ko ji ga je kdo omenil. Popolna amnezija.

Njen Viktor je umrl pri petdesetih, avto ga je neko noč zbil na cesti, ko je kolovratil iz gostilne. Bila je hitra smrt, se ni nič mučil še po bolnišnicah. Na patologiji pa je tudi povzročil presenečenje. Ko so ga obducirali, so našli vse njegove notranje organe kot b. p., se jih alkohol v desetih letih intenzivnega pitja niti malo ni dotaknil.

– Jetra kot nova, bi človek zanj rekel, da je popolni abstinent, je o njem izjavil dohtar. Edino možgane je imel zmečkane, od trka z avtom, jasno!

Jožica je za možem žalovala, še kar iskreno. Sta navsezadnje kar en lep čas preživela skupaj in marsikaj dala skozi. Viktor tudi ni bil slab človek, še lepo penzijo je dobila po njem, je tudi to mu bilo treba priznat. In nikdar ji zaradi njenih pizdarij z drugimi dedci ni delal kakšnih scen! Ne, je Viktor bil dober človek, ga ni bilo boljšega! je znala povedat vsakemu, ki jo je hotel poslušati ali ne. In začuda, po njegovi smrti mu je postala zvesta, je vsak dedec, ki je kaj poskušal pri njej, dobil dvojko.

Zvestoba pokojniku pa se je pokazala še pri eni stvari; se je njegova strast do alkohola prenesla nanjo, kot bi jo dedovala skupaj z vsem ostalim. Začela je piti, je kar direktno šla na žgane, in v dobrem letu jo je pobralo. Je imela drug organizem, slabši od pokojnikovega, to je to.

